

ΦΙΛΑΘΕΟΓΙΚΗ ΗΧΘ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ Α΄.

— 4 Σεπτεμβρίου 1893. —

ΤΕΥΧΟΣ Β΄.

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΙΣ ΑΓΙΟΝ ΤΙΜΟΘΕΟΝ

εἰς Ἅγιον Τιμόθεον ἐπίσκεψις ἐπιβάλλεται εἰς πάντα περιοδεύοντα· μετὰ δὲ τὴν προσκύνησιν εἰς τὰς μονὰς καὶ τὰ παρεκκλήσια τῆς ἐκκλησιαστικῆς παροικίας Προκοννήσου, πᾶς ξένος σεβόμενος τὰ παρὰ τοῖς κατοικοῖς ἐκάστης νήσου καὶ πάσης χώρας ἔθιμα, καὶ τὰς πεποιθήσεις καὶ παραδόσεις μὴ ἀθετῶν, ὑποχρεοῦται ἵνα προσκυνήσῃ καὶ ἐκεῖ, ὅπου Τιμόθεός τις, ἐξ ἀνθρωπίσας δῆθεν ἀγίαν ἢ μᾶλλον ἡμιθάραρον χώραν, καθίδρυσεν ἐρημητήριον, ἐν ᾧ ἀπεσύρθη πρὸς μελέτην τοῦ τῶν βιωτικῶν πραγμάτων ἐπικήρου. Βεβαίως ὄφειλον ἵνα μεταβῶ καὶ εἰς τὸ μονῆριον ἐκεῖνο, καθόσον ἔπρεπε ἵνα ἴδω τὸν σεβάσμιον ἡγούμενον αὐτοῦ καὶ κτίτορα Φιλόθεον, ἐπύθουν δὲ καὶ ἵνα μείνω μίαν νύκτα εἰς τὸ μικρὸν ἐρημητήριον τοῦ γεραροῦ τούτου μοναχοῦ, οὗ τὰς ὑπὲρ τῆς μονῆς ταύτης ἐνεργείας ἔδει ἵνα ὑποστηρίξῃ ἢ πρωτεύουσα κώμη Μακμαρᾶς, πλουτίουσα τὴν μονὴν ἢ τουλάχιστον ἐπιτρέπουσα τὴν αὔξησιν τῶν κτημάτων αὐτῆς, ὅπως ἐκείνης ἀκμαζούσης γένηται δυνατὴ εἰς τὸ μέλλον ἢ παροχὴ μικρᾶς ἐκ μέρους τοῦ μονηρίου χρηματικῆς ὑποστηρίξεως εἰς τὸ σχολεῖον τῆς κώμης ταύτης, ὡς ἡμέραι διὰ τρόπον τοιούτου πλουτιζόμενον καὶ προαγόμενον. Καὶ μακρόθεν δὲ τὴν τοποθεσίαν θαυμάζων, ἔπρεπε ἵνα μελετήσω καὶ συνεγγύς τὸν τόπον, ἴσως δ' ἐμπνεόμενος ἐκ τῆς ιερότητος αὐτοῦ πρὸς σύνταξιν οἰασθηποῦν διατριβῆς, ἠδυνάμην ἵνα εὔρω καὶ τι μνημεῖον, ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἐπὶ βυζαντινῶν κατάστασιν τῆς νήσου καὶ τῆς ἐπαρχίας ὅλης, ἢ ἀρκετὸν εἰς τὸ χρηρηθῆσά μοι πληροφορίαν τινὰ περὶ ἐαυτοῦ τε καὶ τῆς περιοικίου γῆς, περὶ ἀρχιερέων, περὶ ἡγουμένων, περὶ μοναχῶν. Δυστυχῶς, ἐλαττοῦται κατὰ τοῦτο καὶ τοῦ « Πρακτικῆς » τῆς Ἀδελφότητος, καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Ἀφουσίας, καὶ τοῦ Ἁγίου Ἐρμολάου τῆς Προκοννήσου, καὶ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, καὶ τοῦ Στυλαρίου, πάντων ἰδρυμένων ἐπὶ τῆς αὐτῆς νήσου.

Ἄλλ' ἐγείρεται καὶ τοῦτο τὸ μονῆριον ἐπὶ τοποθεσίας θαυμασιωτάτης· μόλις βλέπει μακρόθεν ἐν χωρίον τῆς νήσου· κεῖται κάτω πετρῶν, ἐν τόπῳ συνδένδρῳ, ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ὑψούμενον ἐξακσίαια περίπου μέτρα. Ρέει περίξ ὕδωρ διακυγῆς, οὐ μακρὸν δὲ καὶ σχεδὸν προσκεκολλημένον ὑπάρχει τὸ εὐκτῆριον τοῦ ἁγίου Τιμοθέου, εἶδος ὑπογείου λιθοκτίστου οἰκοδομῆς, ἐν ᾗ δῆθεν ἐμόνασεν ἅγιός τις Τιμόθεος, οὐχὶ μὲν κατ' ἐμὲ μητροπολίτης ἢ ἀρχιεπίσκοπος Προικοννήσου, ἀλλὰ μοναχός τις. Ὁ ναός ἐστι νεώκτιστος, τὰ δὲ πλησίον αὐτοῦ κελ-
 λία, δύο ἢ τρία ἂν μὴ μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη, μετὰ τινων ἀποθηκῶν, ἐρειπιούνται παρ' ἡμέραν, τῆς περιουκίδος χώρας οὐδεμίαν μέχρι σήμερον φροντίδα λαβούσης ὅπως ἡ μονὴ διατηρηθῆ ὡσεὶ σέμνωμά τι τῆς νήσου καὶ τῆς ὅλης ἐκκλησιαστικῆς παροικίας Προικοννήσου. Δεόντως καὶ στερεῶς ἀνοικοδομούμενον τὸ μονῆριον μετὰ δωδεκάδος δωματίων καὶ κελλίων, ἐν οὕτως ὠραίᾳ τοποθεσίᾳ, διὰ μικρᾶς ἐκτάσεως γῆς προικιζόμενον, ἠδύνατο ἵνα κατασταθῆ κατὰ τὸ θέρος ἢ τὸ ἔαρ ὡς τύπος διαμονῆς αἰκογενειῶν τινῶν ἐκ τῶν περίξ νήσων τε καὶ χωρίων, ἢ καὶ ἐκ τῶν μακρῶν κειμένων. Εὐσεβοῦς καρδία τὸν Ἅγιον Τιμόθεον ἐπισκεπτομένου, ὑπὸ τὸν μέγαν τοῦ μοναστηρίου πλάτανον ἀναπαυομένου, τοὺς ὑπ' αὐτὸν διαρρυσάντας αἰῶνας ἀναλογιζομένου καὶ μμνησκομένου τούτων, ἀλλὰ καὶ συνήθης φαντασία, εὐλάβειαν οὐχὶ ἔκτακτον ἔχουσα σύνδρομον, αἰσθάνεται καθῆκον ἵνα ὑμνήσῃ τὴν τοποθεσίαν, ἵνα ἀπομνημονεύσῃ τῶν φυσικῶν καλλωνῶν αὐτῆς, ἵνα ζητήσῃ τέλος ὅπως εἰς γενεὰς καὶ γενεὰς παραπέμψῃ τὸ τῆς εὐλαβείας αἰσθημα πρὸς τὴν μονὴν καὶ τὰς ἐντυπώσεις πρώτης ἐπισκέψεως. Δις ἐντὸς ἐξ ἑτῶν λόγιος ὁμογενής, ὁ ἐκ Κουτάλειος Μιλτιάδης Μανουὴλ Παπαῦ, τὸν Ἅγιον Τιμόθεον ἐπισκεψάμενος, ἐχάραζεν ἐπὶ τῆς θύρας δωματίου τινὸς διὰ μολυβδοκοנדύλου τοὺς ἐξῆς στίχους :

Εἰς τοῦ βουνοῦ τὴν κορυφὴν, μονὴ εὐτυχισμένη
 εἰς τῶν ἀνέμων τὴν πνοὴν ἀπαύστως ἀφειμένη,
 μ' εὐφραίνει ἡ γλυκεῖά σου αὐτὴ μελαγχολία,
 τὰ γιγαντώδη δένδρα σου, καὶ τὰ νερὰ τὰ κρύα.
 Μὲ τέρπει τὸ κηλάδημα τοῦ ψάλτου τῶν δασῶν σου
 καὶ τὸ γλυκὺ κελάρυσμα τῶν καθαρῶν νερῶν σου.
 Ὡ! πόσον, πόσον ἤθελα ἔς τοὺς κόλπους σου νὰ ζήσω,
 καὶ ὑπὸ τὴν δρῦν σου νὰ ταψῶ ὅπταν τελευτήσω.
 Ὁ ἄλλοι εἰδὼ ὁ μάλιστα ἐνῶ ἔτην κοινωνίαν
 τὸ ὄμμα μου δὲν ἀπαντᾷ εἰ μὴ τὴν τρικυμίαν.

§

Ὡ πλάτανε τρισμέγιστε, τὸ ὄψος σου θαυμάζω,
 καὶ εἰς τὴν παγεῖάν σου σκιὰν καθήμενος βεμβάζω.
 Πότ' ἐγενήθης, γίγα μου, κανεὶς δὲν ἐνθυμεῖται·
 πόσοι αἰῶνες ἄρα γε σὲ εἶδον παροδῆται!
 Ὡς γίγας ὑπερήφανος ὑψῶσαι ἔς τοὺς αἰθέρας·
 τὰ ἔτη ἔχεις ὥρας σου, στιγμὰς σου τὰς ἡμέρας.
 Ἀλλὰ καὶ σὺ μετὰ μικρὸν θὰ κλίνῃς πρὸς τὸ γῶμα
 καὶ ὑπὸ τὴν γῆν θέλει ταψῆ τὸ θαυμαστόν σου σῶμα.

(κατὰ μᾶλλον τοῦ 1873.)

§
 Μετὰ ἐξ ἔτη δυστυχῆ, μακρὰ ὑπὲρ αἰῶνας,
 σ' ἐπαναβλέπω ὦ μονὴ,
 καὶ ἔκθαμβος τὴν εὐμελῆ ἀκούω ἀηδόνα,
 ἣτις τὴν χεῖρά μου κινεῖ.
 Ὅποια θέσις ἤρεμος! εἰδὼ ὁ βύζαξ βέει
 καὶ βέων κελαρύζει·
 ἐκεῖ γλυκὺς ὁ ζέφυρος ἐπὶ τῶν φύλλων πνέει
 καὶ ἐν ἄσμα ψυθυρίζει.
 Ἐν μέσῳ δένδρων θαλερῶν, ἐπὶ ὄροπεδίῳ,
 ὑψῶται πάνσεπτος ναός,
 ὅπου κατ' ἔτος εὐλαβῶς εἰς μνήμην τοῦ ἁγίου
 συρρέει εὐσεβῆς λαός.
 Πᾶσα ψυχὴ εὐαίσθητος μακρὰν τῆς κωνωνίας
 εἰδὼ τοὺς πόνους λησμονεῖ
 καὶ μετὰ κατανύξεως καὶ ἄκρας εὐλαβείας
 τὸν Παντοκράτορα ὑμνεῖ.

(κατὰ μᾶλλον τοῦ 1879.)

§

Ἦν ἡ ἑσπέρα τῆς 8 αὐγούστου 1892, ὅτε ἐπισκεψάμην τὴν μικρὰν μονὴν, καὶ πολλὰ μὲν ἤκουσα περὶ τοῦ ἁγίου πολιούχου τῆς Προικοννήσου, ἅτινα καὶ πρότερον ἐγίνωσκον ἐξ ἀναγνώσεως, ἐζήτησα δὲ μνημεῖα τέχνης βυζαντινῆς, καὶ ταιούτων ἕχνος λαλοῦν οὐχ εὗρέθη. Πι-

θανῶς οἱ γεγηρακότες πλάτανοι οἱ περὶ τὴν μονὴν ἐγένοντο μάρτυρες αὐτόπται σκηνῶν ἱερῶν, ἱλαρῶν, ἢ γενηρῶν, ἀλλὰ σιγῶσι σιγὴν τοῦτ' αὐτὸ νεκρικὴν νομίζεις ὅτι ἡ παράδοσις ἐξάγει τὸν παρατηρητὴν ἐκ χάους ἀποριῶν, ἀλλ' ἡ παράδοσις αὕτη τυγχάνει τοσοῦτου σκεπτικῆς, ὥστε καταντᾷ δυσπαράδεικτον ἀπήχημα σκοτεινοτάτων αἰῶνων ἀμαθείας τερατοτόκου. Φύλλα τινα χειρογράφου μεμβρανίνου, τοῦ IB' μᾶλλον αἰῶνος, ἐρμηνείας εἰσὶν ἀποσπάσματα εἰς Εὐαγγέλιον ἔργον τοῦ Χρυσορρήμονος· ἀλλ' αὐτὰ μετεκομίσθησαν ἐξωθεν, ὡς ἔμαθον. Ἐν τῷ κατ' ἀρχαίαν μὲν ἴσως εὐρίσκονται τῆς παλαιᾶς οἰκοδομῆς ἀπόμωρα, ἐγὼ δὲ εἶδον, ἐπιδειχθέν μοι προφρόνως ὑπὸ τοῦ σεβαστοῦ ἡγουμένου, μόνον ἀπομειναν λείψανον ἐκ τοῦ παλαιοῦ ναοῦ, ἀντιμινισίον τι, κύκλω φέρον τὰ ἐξῆς γράμματα διὰ χειρὸς γεγραμμένα καὶ ταῦτα: καθὼς καὶ ἐκεῖνο τὸ σύνολον ἐστὶ διὰ χειρὸς ἐζωγραφημένον :

† Θυσιαστήριον θεῖον καὶ ἱερὸν ἁγιασθὲν παρὰ τῆς χάριτος τοῦ παναγίου καὶ τε|λεταρ-
 χικοῦ Πνεύματος, ἱερουργηθὲν παρ' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ μητροπολίτου Γάνου|καὶ Χώρας κυ-
 ρίου Κυρίλλου, ἐπιτελεῖν τὰ θεῖα ἐν αὐτῷ, εἰς δόξαν Θεοῦ. Ἀμήν. | Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ΙΨΥΓ',
 λέησις τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Κυρίλλου ἀρχιερέως καὶ τῶν γονέων αὐτοῦ.

§

Ἐν οἷς εἶπον ἔμπροσθεν περὶ τοῦ πάτρωνος τῆς μονῆς ἁγίου Τιμοθέου διέκρινε βεβαίως ὁ ἀναγνώστης ἐνδοιασμόν τινα περὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου προσώπου, ἢ τοῦλάχιστον περὶ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ, καὶ τῶν εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενων, εἰς ἃ προδήλως ἀντίκεινται τὰ ἀπὸ τῆς ἱστορίας παρ-
 ρήματα. Τὸ μόνον περὶ αὐτοῦ μνημεῖον ἐστὶν ὁ βίος τοῦ ἀνδρός, ἐκδοθεμένος μὲν πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμισέως αἰῶνος, ἴσως ἐν Ἰασιῶ (ἢ Βουκουρεστίῳ), μετατυπωθεὶς δ' εἰς φυλλάδα μεγάλην ἐν Κωνσταντινουπόλει, τύποις Α. Κορομηλᾶ καὶ Π. Πασπαλλῆ, τῷ 1844, δαπάναις Ζαχα-
 ρίου Ζαχάρωφ τοῦ ἐκ Κουτάλειος, φυλλάδα περιέχουσα τὴν Ἀκολουθίαν εἰς τὸν ἅγιον, ποιη-
 θεῖσαν ὑπὸ Νικολάου Χελιδρομέως, διδασκάλου τῆς ἀθηναικῆς Ἀκαδημίας Ἰασιῶ κατὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Καὶ μετηνέχθη μὲν ἐκ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς εἰς τὸ γλωσ-
 σικὸν ἰδιῶμα τὸ καινὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ πρωτότυπον τοῦ βίου συνεγράφη ἅπεντε αἰῶνας καὶ ἐπέκεινα μετὰ τὴν μακρὰν ἀποθίωσιν » τοῦ ἁγίου, καθὼς ὁ ὑπομνηματογράφος τῆς βιο-
 γραφίας ἐσημείωσεν ἐν τέλει αὐτῆς : κεφάλαιον πρῶτον. Καὶ φρονῶ μὲν ὅτι οἱ πάλαι πατέρες συντάκτον βιογραφικὰ σημεῖώματα περὶ ἀρχιερέων, ἡγουμένων, καὶ πατριαρχῶν, ἐκ δὲ τού-
 των κατόπι συνετάκτον τὰ βραχυτέρα, καὶ τούτων ἐπιτομὴ νεώτερα κεῖται ἐν τοῖς Μη-
 ναίοις· ἀλλὰ μικρὰ τις ἐξέτασις τῶν ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ ἁγίου Τιμοθέου δείκνυσιν ὅτι τὰ
 πρῶτα βιογραφικὰ περὶ αὐτοῦ σημεῖώματα ἐγράφησαν—εἰ καὶ ἐγράφησαν ὅλως—πολλὰ μετὰ
 τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἔτη, καὶ ἐκ τούτων μετὰ πολὺ συνεξυφάνθη ἡ ἐκδοθεμένη τῷ 1844 βιο-
 γραφία, ἣτις ἔμεινε ἀγνώστος εἰς τὸν χαλκέντερον τοῦ Συναξαριστοῦ συγγραφέα Νικόδημον,
 ὅστις συνεπῶς οὐδὲ κατέταξεν ἐν τῷ ἑορτολογίῳ τοῦ ὅλου ἐναυτοῦ τὴν τοῦ ἁγίου Τιμοθέου
 μνήμην, γεραιομένην τῇ 1 αὐγούστου καθ' ἅπασαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιφέρειαν Προικον-
 νήσου. Μικρὰ τις ἀνάλυσις θέλει πείσει τὸν ἀναγνώστην περὶ τοῦ οὐκ ἀνυποστάτου τῶν ἐ-
 μῶν ἐνστάσεων.

Παραλείπω τὴν ὑπὸ τοῦ βιογραφοῦντος ἄγνοιαν καὶ γονέων καὶ πατρῶος· ἀλλ' οὐδαμῶς συγχωρῶ τῷ γράσαντι τὸν βίον ἄγνοιαν κανονικῆς διατυπώσεως καὶ συνθεῖας ἐκκλησιαστι-
 κῆς, οἶαν ἐπιδείκνυται παριστῶν τὸν Τιμόθεον καταπειθόμενον μὲν ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Ἰου-
 στίνου τοῦ Θρακῆς εἰς χειροτονίαν καὶ προεδρείαν τῆς ἐπισκοπῆς, ἐγκαθιδρούμενον δὲ ὑπὸ τοῦ οἰ-
 κουμενικοῦ πατριάρχου, μηδὲ τούτου ὀνομαστὶ φερομένου· διότι, γνωστὸν μὲν ὅτι ἡ Προικοννήσος

ἦν ἐν τοῖς τότε χρόνοις ἐπισκοπὴ ὑπὸ τὴν μητροπόλιν τοῦ Κυζίκου, συνεπὼς καὶ ἡ χειροτονία εἶδει γενέσθαι ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου, παράδοξον δ' ἔστιν ὅτι τὸν οὕτω παρατύπως χειροτονούμενον ἐγκαθιδρύει οὐχὶ ὁ Κυζίκου ἢ ἡ σύνοδος τῆς κυζικινῶν ἐκκλησίας, ἀλλ' ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἡ σύνοδος αὐτοῦ: κεφάλαιον δεύτερον.

Ὡς πρὸς τὰ πορίσματα τῆς Ἱστορίας καὶ πρὸς τὴν λογικὴν ἀντίκεινται τὰ περὶ Προκοννήσου λεγόμενα, καθὸ κατοικουμένης δῆθεν ὑπ' ἀνθρώπων ἀγρίων, ἢ μᾶλλον ἡμιαγρίων, καὶ σκληρῶν, οἵτινες εἶχον ἔργον ἀνὰ ζευγμύνοισι τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ὅπου, εἰς καιρὸν φουρτούνας, προστρέχουσιν εἰς τοὺς λιμένας αὐτῆς τῆς Προκοννήσου, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ πνιγμοῦ» (σελ. 37 Ἀκολουθίας). Τίς εἰς ταῦτα δύναται ἄνα χορηγήσει πίστιν; Προκειμένου λόγου περὶ τῆς Γ' πρὸ τοῦ σωτηρίου κηρύγματος ἑκατονταετηρίδος, ἴσως ἦν πιστευτὸν τὸ παραδιδόμενον οὕτως: ἀλλὰ κατὰ τὴν Σ' μετὰ Χριστὸν θηρώδεις ἀνθρωπι πῶς δύνανται ἄνα ζῶσιν εἰς ἀπόστασιν οὔτε μίσης ἡμέρας ἀπὸ τῆς πρωτεύουσας κράτους, ὅπερ εἶχε τὴν ἰσχὺν ἄνα περιορίσει τὰς ἀγρίας αὐτῶν πράξεις; Καὶ πῶς ἱστορικός τις οὐδὲν λέγει περὶ φωλεῶν δῆθεν κακούργων ἐν μέσῳ τῆς Προποντίδος; Πῶς δ' ἠδύνατο ἄνα ὑπάρχει φωλεῶν τοιαύτη ἐν νήσοις, αἵτινες εἶχον καθ' ἑκάστην μετὰ τε τῶν πέραν μερῶν καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως συγκοινωνίαν, ἐχορήγουν δὲ καθ' ἡμέραν μάρμαρα πρὸς οἰκοδομὰς εἰς πάντα τὰ μέρη ταῦτα; — ἔχομεν τὸ τρίτον κεφάλαιον τῆς κριτικῆς ἐξετάσεως.

Ὁ τοῦ ἁγίου βιογράφος φωρᾶται ἀμαθῆς περὶ τὴν Ἱστορίαν, ὕβριστῆς δὲ τύπου, ὃν ἠγνοεῖ προδήλως, καὶ τῶν κατοίκων, ὃν ἐξύβριζε τοὺς προγόνους, αὐθαμοῦ στηριζόμενος, ἀλλ' εἰς πέλαγος εἰκασίων, ἔνα μὴ εἴπω ψευδολογιῶν, αὐταποδείκτων παντὶ τῷ καὶ ἄκρῳ δακτύλῳ γευσαμένῳ τῆς Ἱστορίας: μόνος ὁ ταύτην ἀγνοῶν δύναται ἄνα πιστεύσει ὅτι ἐν βραχεῖ ὁ βιογραφούμενος ἅγιος μετέβαλεν ἀρετὰ τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ ζῆν παρὰ τοῖς προκοννησίαις, οἵτινες οὐ μετὰ πολὺ κατήγγειλαν καὶ ἐδίκασαν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἐνῶ εἶδει ἄνα δικάσσει παρὰ τῷ μητροπολίτῃ τῆς Κυζίκου. Περιέργον δ' ὅτι μετὰ δίκην καὶ ἀθώωσιν ἐπιστρέψας εἰς Προκοννήσον καὶ πεμφθεὶς εἰς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Εὐτύχιου (552—565) ἔμεινε ἀδώδεκα χρόνους εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν τῆς Προκοννήσου, καὶ ἐκρύπτετο μέσα εἰς τὰς τρύπας τούτων»: ἐνῶ διατέλει βεβαίως ἐπίσκοπος τῶν νήσων, καὶ καθῆκον εἶχε ἄνα περιέρχεται κηρύττων καὶ εὐλογῶν. Ὁ βιογράφος παριστᾷ τὸν Ἰουστινιανὸν τὸν Α' πατέρα θυγατέρων ὁ ἀμαθέστατος! Ὡς «μία ἐδαίμονισθη, κρῖμασιν οἷς οἶδεν ὁ Θεὸς», ἦν ἐθεράπευσεν ὁ ὁσῖος ἀνὴρ, μετὰ τὴν δωδεκαετίαν! ἐπειδὴ δὲ ὁ πατριάρχης Εὐτύχιος ἀπέστειλεν αὐτὸν αὐθὶς εἰς Προκοννήσον, ἔστω καθ' ὑπόθεσιν ἔτος ἀποστολῆς τὸ 552: εἰς τοῦτο προστιθεὶς ὁ ἀναγνώστης δώδεκα συνάγει 564, ὃν οὐκ ἔτος, καθ' ὃ ὁ Ἰουστινιανὸς μετὰ τῆς Θεοδώρας ἡρώτων περὶ τοῦ ἁγίου ποῦ κατοικεῖ, καὶ ἐμάνθανον ὅτι εἰς τὰ σύνορα τῆς Προκοννήσου εἶναι κεκρυμμένος». Καὶ ἀγνοῶ μὲν ὅ,τι σημαίνει ἡ λέξις «σύνορα», ἐνῶ πρὸ ὀλίγου εἶδομεν τὸν ἅγιον ἐν αὐτῇ τῇ Προκοννήσῳ κατοικοῦντα, γινώσκω δὲ μόνον καὶ πρὶν ἐμοῦ γινώσκουσι πάντες ὅτι οὕτε ἔζη τῷ 564 ἢ Θεοδώρα. Ἐν τούτοις ὁ βιογράφος παριστᾷ αὐτὴν καὶ κατόπιν τῆς δωδεκαετίας ζῶσαν, οἰκοδομοῦσαν ἕνα ναὸν—ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου—καὶ, μετὰ τὸ συμπληρωθῆναι τοῦτον, ἐγείρουσαν δεύτερον ναὸν—ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Θεοδώρου—καὶ μετὰ τὴν τούτου συμπλήρωσιν—βεβαίως τῷ 565 ἢ 566—μεταβαίνουσαν αὐτὴν ταύτην εἰς Προκοννήσον, δὴλὰ γε δὴ μετὰ θάνατον μὲν αὐτῆς δεκαεπτὰ ἔτη, μετὰ θάνατον δὲ τοῦ μεγάλου αὐτῆς συζύγου ἐν ἔτος, πρὸς ἀνέγερσιν τρίτου ναοῦ!!!

Τοιαύτη ἡ βιογραφία τοῦ ὁσίου Τιμοθέου, ἥτις ὡς ὁ ἀναγνώστης εἶδε, καταστρέφει καὶ

τὸ πρόσωπον καὶ τὴν ὑπαρξίν ἀνθρώπου τοιοῦτου, καὶ συγγεῖ τὴν γνωστὴν ἡμῖν τῶν τότε χρόνων Ἱστορίαν. Οὐδὲν τῶν γραφομένων τοῦ βιογράφου ἐστὶ πίστεως ἄξιον ὁ δὲ μακάριος Τιμόθεος; Εἰκάζω τοῦτον μοναχὸν μετὰ τὸν Η' αἰῶνα ζήσαντα, κατὰ τοὺς αἰῶνας ἴσως τῶν Εἰκονομάχων, ὅτε τῶν Ἰσαύρων ἢ δυναστεία ἐπλήρου τὰς νήσους ταύτας ἐξορίστων μοναχῶν λέγω ἴσως διότι οὐδ' εἰς τοῦτο πιστεύω. Ἡ νῆσος Προκοννήσος ἀπὸ τοῦ Θ' μάλιστα αἰῶνος ὑπέρχε τὸ συνεντευκτικὸν πολλῶν ἐπιφανῶν προσώπων, ἐξ οἰκογενειῶν ἐπισημοτάτων καὶ βασιλικῶν εἰς αὐτὴν ἀποστελλομένων, καὶ πολὺ πιθανῶς εἰς ἐκ τούτων ἤγειρε τὸ μονῆριον αὐτόθι καὶ ἔτυχε τοῦ καινοῦ τέλους, αὐτόθι καὶ ἔμεινε τὸ λείψανον αὐτοῦ κεκρυμμένον. Ἀκολουθίας καὶ βιογραφίας ὁ ἀνθρώπος στερεῖται: καὶ τούτου τοῦ Τιμοθέου πολὺ πιθανῶς οἱ ἄθλοι ἐπεγράφοντο εἰς ἕτερον, καὶ τὴν δόξαν ἐκτίησαστο ἕτερος, καὶ τὴν φήμην. Ἄλλ' οἱ μοναχοὶ δέον ἄνα φεύγουσιν τὴν δόξαν τὴν κοσμικὴν, ἔνα μὴ φύγη τούτους ἐκείνη, καταφεύγουσα ὑπὸ στέγην καὶ προστασίαν ἄλλου τινος ἱεροῦ προσώπου, εἰς ὃ ἐδόθη τὸ ὄνομα Τιμοθέου. Φρονῶ δὲ ὅτι καὶ μικρὰ τις ἐξετάσις ἀρχαιολογικὴ καὶ τεχνικὴ δύναται ἄνα βοηθήσει ἡμῖν ἐπὶ λύσει τῆς ἡμετέρας ἀπορίας, καὶ ἡ λύσις αὕτη πείθει με, θέλει πείσει δὲ καὶ πάντα τὴν τῆς ἀληθείας ζήτησιν οὐκ ἀταλαίπωρον νομίζοντα.

Ἐκ τῆς περὶ Προκοννήσου διατριβῆς τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. ΜΑΝΟΥΗΛ Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΚΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Σονέττο.

*Ψυχὴ φρονιάζει, κόκκινη ψυχὴ, σὺν Λιμοστάτης!
Στρώμα ζητάει ὁ ἕπρος τῆς τῆ μυροφόρ' ἀγκάλη
Κρίνον, ποῦ περιλάμπιζε μὲ τὰναφτέριασμα τῆς,
Κρίνον, πῶχει γι' αὐτὴ κλειστὰ τὰνέστυρά του κάλλη.
Μὴ σοῦ ταραῶ τὰ ὄνειρα; κ' ἴσως θαρρεῖς ὁ μπάτης
Πῶς σε χαιδεύει ἀνάλαφρα, Παρθενικῶ κεφάλι,
Ὅντας πετᾷ στή σιγαλιὰ τῆς ρύχτας τῆς δροσάτης,
Σὲ σὲ πετάει, ὀλόψυχος κ' ὁ λογισμὸς μου πάλι.*

*Θὰ σ' ἀνανοιώση ἡ φλόγα του στὰ πιδό γλυκά σου βύθη
Ποῦ ἡ μαγισμένη ξάπλωσε βραδιὰ στ' ἀγρὰ σου στήθη,
Κάτω ἀπ' τὰ πεῦκα τὰ παλιὰ, ἢ κάπου σ' ἔξιμο βράχο.*

*Κι ἂν καὶ μάθης γύρω σου θερμὰ τὰ φτερουγίτη,
—Μὲ οὐδ' ὄσον ἤχο θάκουες σὺν ξένο αὐτὶ βοῆτη—
Θὰ πῆς, τὸ χέρι φέρνοντάς στο μέτωπο: «Τὶ ρύχω;»*

8 Αὐγούστου 93.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΡΤΕΜΩΝΙΑΤΗΣ

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ ΕΝ ΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

Α'. 'Ο Συμβολισμὸς ἐν τῇ ποιήσει (Συνέχ. σελ. 4 κ. ἑ.)

Καὶ διὰ νὰ κάμωμεν αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν φανερὴν καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλον τῆς θεωρίας, θ' ἀρκεσθοῦμεν μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ Συμβολισμοῦ ἐν Γαλλίᾳ· πρῶτον ἐπειδὴ ἡ γαλλικὴ φιλολογογία εἶναι πάντα γνωριμωτέρα εἰς ἡμᾶς, ἔπειτα καθὲς ἰδέα, καὶ ἂν ἀκόμη συλλαμβάνεται εἰς τὴν Γερμανίαν ἔξαφνα, ἢ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἢ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Σκανδιναβίαν—εἶναι πρᾶγμα ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως—βαπτίζεται, υἰοθετεῖται, πολιτογραφεῖται εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ μὲ τὰ συστατικὰ τῆς θετικῆς τῆς μητρὸς εὐρίσκει ἀνοιχτὸν ὄλον τὸν κόσμον ἐμπρὸς τῆς. Δι' ἡμᾶς δὲ, ὅχι ὀλιγώτερον σπουδαῖος λόγος εἶναι ἡ ἐξέχουσα θέσις πού κατέχει, σ' ὄλην αὐτὴν τὴν δρᾶσιν καὶ ἀναζύμωσιν, ὁ ἡμέτερος Μωραίτης—Jean Moréas—κ. Ι. Παπαδιαμαντόπουλος.

Τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ αἰῶνος μας ἀρχομένου εὕρισκον ἀκόμη εἰς τὴν γαλλικὴν ποίησιν ἐνθροισμένην μὲν καθ' ὄλην τὴν ἑκτασιν τὴν σχολὴν τῶν κλασσικῶν ἀλλὰ λιποψυχημένην πλέον καὶ παρακμαζούσαν, πού μύλις κατώρθωσε ν' ἀφήσῃ τῶν τελευταίων τῆς στιγμῶν μνήμην ἕνα μόνον ὄνομα, τὸν Millevoye, συμπαθῆ προσωποποιήσιν τῆς τύχης τῆς. Οὕτως ὥστε ὁ Ρομαντισμὸς, ὅταν ἐφάνη δὲν εὕρηκε μεγάλαν δυσκολίαν—μ' ὄλην τὴν ἀντίστασιν τῶν ἀπεγνωσμένων—ν' ἀνατρέψῃ σύρριζα τὸ σαρακωμένο δέντρον τοῦ παρελθόντος καὶ νὰ στυλωθῇ αὐτὸς στὴν τέτρα του μὲ τὰ μεγάλα ὄνόματα τοῦ Οὐγγῶ, Σατωδριάν, Λαμαρτίνου, Μυσσὲ καὶ μὲ τὴν γονιμωτάτην καὶ εὐρωστον παραγωγὴν του, ὡς τὴν ἡμέραν πού ἦλθε καὶ δι' αὐτὸν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, νὰ κάμῃ τόπον εἰς τοὺς νέους Θεούς. Καὶ περὶ τῶν νέων αὐτῶν Θεῶν, τῶν κατοίκων τοῦ Παρνασσοῦ, πού ἔλαβαν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν τῶν ἀπ' αὐτὸν (Parnassiens) καὶ πού φέρουν τὰ πασίγνωστα ὄνόματα Γιωτιέ, Μπανβίλλ, Λεκὸν Δελίλ, Φρανσουᾶ Κοππέ, Μανδέ, Συλλύ Πρυδώμ, εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ ὀλίγον μακρότερος λόγος ἐπειδὴ εἶναι οἱ ἄμμοι προκάτοχοι καὶ ἀφορμαὶ τοῦ Συμβολισμοῦ,

Ἡ ἐμφάνισις αὐτῶν συμπίπτει μὲ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Νατουραλισμὸς, ὡς στάλα πετρελαίου, ἠπλώθη σ' ὄλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς πνευματικῆς παραγωγῆς τῆς Γαλλίας, «Συνεστήθη λέγει ὁ κ. G. Pelissier¹⁾, στὴν ἴδια στιγμῇ ὅπου τὸ πνεῦμα τῆς παρατηρήσεως καὶ τῆς ἀναλύσεως συγκρουσθὲν πρὸς τὸν αἰσθηματικὸν πυρεττὸν τοῦ ρομαντισμοῦ, μ' ἐκείνην τὴν περιφρόνησιν του διὰ τὸν αἰσθητὸν κόσμον καὶ τὴν ἐποπτικὴν ἀντίληψιν τῆς τέχνης, ἀνεκαίνιζεν ὅλας τὰς μορφὰς τῆς γραμματείας διὰ τῆς πιστῆς καὶ λεπτεπιλέπτου σπουδῆς τῆς θετικῆς πραγματικότητος, — τὸ μυθιστόρημα, πού τὸ ἔκαμεν ἐν μέρει ἐν' ἀπογραφικὸν κατὰλογον, ἐν μέρει μίαν ἀνατομικὴν—τὸ Θέατρον πού τὸ ἐπανέφερον ἀπὸ τὰς ξενωτρόπους παραδόσεις καὶ τοὺς ὑπερανθρώπους ἥρωάς του εἰς τὰ πλέον συνειθισμένα γεγονότα καὶ εἰς τοὺς ἀπλουστεροὺς τύπους τοῦ καθημερινοῦ πεζοῦ καὶ ἀστικοῦ βίου—τὴν ἱστορίαν, πού εἶχε γίνῃ εἶδος παθητικῆς ἐξάρσεως καὶ ἔτι μᾶλλον μίαν τομηρὰ θεματογραφίαν, καὶ τὴν

1.) Εἰς τὸ τελευταῖον τοῦ βιβλίου (1893): Essais de Litterature contemporaine, σελ. 474.

ἔκαμε μίαν αὐστηρὴν καὶ ὑπομονητικὴν ἐξέτασιν περιοριζομένην ἀπὸ καθὲς ἱστορικὸν εἰς μικρὸν ἀριθμὸν γεγονότων, τῶν ὁποίων εἰμποροῦσε νὰ ἔχη προσωπικὴν καὶ πλήρη γνώσιν—τὴν Κριτικὴν τὴν ὁποίαν ἀπὸ μίαν ρητορείαν πολὺ ἢ ὀλίγον κομψὴν τὴν μεταμόρφωσιν εἰς ἐπιστήμην φυσικὴν, βοτανικὴν τῶν βιβλίων ἢ ταξινομίαν τῶν διανοιῶν. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ποίησις ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεώς τῆς, τοῦ ἀναλλοιώτου καὶ παντοτεινοῦ τοῦλάχιστον στοιχείου πού περιέχει μέσα τῆς, δὲν παρουσίαζε τὸ κατάλληλον ἔδαφος διὰ νὰ εἰσβάλλῃ καὶ νὰ κάμῃ πλήρη κατὰκτησιν ὁ νατουραλισμὸς, ὅσην ἔκαμεν εἰς τὸ μυθιστόρημα καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κάμῃ εἰς τὸ Θέατρον. Καὶ ὅμως ποῖος μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Παρνασσοῦ ὑπάρχει ἀπλῆ συγγενιστικὴ σχέσις, ἀπλῆ σύμπτωσις, καὶ ὅχι ἀπεναντίας πραγματικὴ συνάφεια αἰτίας καὶ ἀποτελέσματος, ἢ τοῦλάχιστον ἀναμφισβητήτου ἐπιδράσεως; Ἄν τὸ πραγματικὸν μυθιστόρημα τοῦ Ζολᾶ καὶ Σας καταντᾷ ἀν' ἀποθανάτισθ τὴν φλυκταινώδη μορφήν τοῦ κουρέως σου, ἢ τὸ πλαδαρὸν πρόσωπον τῆς μαγειρίσσης μου, ἢ τοὺς μελανοστίτους καὶ ρυπαροὺς βροχίονας τοῦ ἰδοκαθαρστοῦ—ὅπως ἔγραψεν ἄλλοτε ὁ κ. Ἀγγελος Βλάχος—ἀν ἰσχυρίζονται, δικαίως ἢ ἀδικίως ὅτι ἡ μικρολόγος ἀναλυτικὴ μέθοδος ἔκαμε τὸν καλλιτέχνην ἀντιγραφέα ἢ μᾶλλον τὴν ζωγραφικὴν φωτογραφίαν, εἶναι βέβαιον ὅτι καὶ οἱ Παρνασσιοὶ ποιηταὶ ἦδη καὶ κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ κατὰ τὴν μορφήν τῶν ἔργων τῶν εἶναι νατουραλισταί. Καὶ ἂν δὲν εἶναι πλέον ἡ μαγειρίσσα τοῦ κ. Βλάχου μὲ τὸ πλαδαρὸν τῆς πρόσωπον, δὲν εἶναι βέβαια καὶ αἱ ἐπιβάλλουσαι ἐκεῖνα μορφαὶ τῆς μεγάλης τέχνης, ἥρωες καὶ ὑποκείμενα τῆς ἰδικῆς τῶν, ἀλλὰ τύποι λαμβανόμενοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ κατ' ἐκλογὴν ἀπὸ τὸν καθημερινὸν βίον, ἀπὸ τὴν τρεχάμενην ζωὴν τῶν καλῶν καὶ ταπεινῶν ἀσπῶν καὶ τὰ αἰσθήματα αὐτῶν ἀνευρίσκουν ἢ φαντάζονται καὶ ἀποδίδουν μὲ μίαν ἀνέκλευσιν τόσον ντελικάτη ὥστε θὰ διαφεύγει πάντοτε—τί δυστυχία!—τὴν χονδρομερῆ ἀντίληψιν αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν νοικοκυρέων τῶν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων ἐνῶ ἡ ψυροδὲς σύσφιξις τῶν εἰς τοὺς αὐστηροτέρους μετρικοὺς κανόνες, καὶ ἡ μέχρι τοῦ ἀφορήτου ἐπιτήδευσις τῆς ρυθμικῆς καὶ πλαστικῆς ἐντελείας τοῦ στίχου κάνει αὐτὸν τέτοιον ὥστε νὰ μπορῇ νὰ παραβληθῇ διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀποδόσεως καὶ παραστάσεως πρὸς τὴν ζωγραφικὴν προφανῆς σύγχυσις τῶν ὁρίων τῆς τέχνης. Οἱ κοσμηματοῦργοι τοῦ Παρνασσοῦ (joailliers du Parnasse) ἀπεκρυστάλλωσαν τὴν ποίησιν μὲ τοὺς χρυσοπράσους καὶ ἀμεθύστους, τὰ ρομπίνια, σαμαράδους καὶ τοὺς σααραθαίους τῶν—ἀληθινὰ σύμβολα τῆς Σχολῆς τῶν—καὶ ἄφησαν ὀλίγον τόπον ἀδιὰ τὸ ὄνειρον, τὸ νεφελοῦδες ἐκεῖνο κἄτι τι πού δὲν εἶναι ὀρισμένον καὶ δὲν μπορεῖ νὰ καθορισθῇ μὲ τόσην ἀκρίβειαν οὔτε ἀκόμη νὰ ἐκφρασθῇ μὲ διαύγειαν τόσον τελείαν.» Καὶ αὐτὴ ἡ οὐσιαστικὴ ἔλλειψις καὶ ἀνεπάρκεια μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐπέβαλλοντὸ εἰς τὴν συνειδητὴν περιορισμένην, ἐννοεῖται, κατ' ἀρχὰς κύκλου προσώπων, τὰ ὅποια ἦδη διεξεδίδουν τὸν τίτλον τῶν ἀναμορφωτῶν τοῦ Μέλλοντος μέσα τῶν, καὶ ὀλίγον πλέον φωναχτότερα εἰς τοὺς πρώτους «ἀποδείπνους» τοῦ 1883. Ἀπὸ τότε χρονολογεῖται ἡ ἀληθινὴ ἐμφάνισις τοῦ Συμβολισμοῦ ἂν καὶ δὲν ἐπῆρεν αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰμὴ μόνον τρία ἔτη ἀργότερα διὰ τοῦ J. Moréas. Ἡ πρώτη εἰς Σχολὴν σύστασις πνευμάτων συγγενῶν, τὰ ὅποια ἐμάζευσεν ἐπὶ ταῦτὸ ἡ κίνη ἀνάγκη νὰ πολεμήσουν τὸν νατουραλισμὸν,¹⁾ ὠνομάσθη

1.) «Δι' ἕνα συγγραφέα πού ἐναθροῦνται ὅτι ἀνήκει εἰς σύστημα τοῦ ὁποίου μίαν ἀπὸ τὰς οὐσιώδεις τάσεις ὑπῆρξε—καὶ εἶν' ἀκόμα—ἡ καταπολέμησις τῶν δογμάτων τοῦ νατουραλισμοῦ, εἶναι δύσκολον ἀρκετὰ νὰ δώσῃ ἀμερόληπτον καθορισμὸν τοῦ ταλέντου τοῦ Guy de Maupassant!» ἔγραψεν ἐν κριτικῇ τοῦ μεγάλου διηγηματογράφου ὁ Adolphe Retté, νεαρὸς ποιητὴς ἀνήκων εἰς τὸν κύκλον τῶν Συμβολιστῶν.

Décadisme, ήρθει μετὰ τῶν ἐδικῶν τῆς τὸν Μαλλαρμέ καὶ Πῶλ Βερλαίν (ριψάσπιδας τοῦ Παρνασσῶ καὶ ἀπὸ τῆς συμπαθεστέρως ποιητικῆς φυσιογνωμίας τῶν Παρισίων) κηθώριζεν ἑαυτὴν διὰ τοῦ τελευταίου ἀπ' αὐτοῦς οὕτως: «Υπὸ τὴν λέξιν Décadisme, νοοῦμεν φιλολογίαν ἀναφανεῖσαν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς παρακμῆς, ὅχι διὰ τὴν βαθίσαν ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τῆς ἐποχῆς τῆς, ἀλλ' ὅπως διόλου ἀντίστροφα διὰ τὴν ἐγερεθῆ ἑναντίον τῆς καὶ τὴν ἐπιπερηγήσει διὰ τοῦ κομψοῦ, ὑψηλοῦ, ἐκλεπτυσμένου, ἐὰν θέλετε, τῶν τάσεών τῆς, ἐπὶ τῶν ἀηθῶν καὶ ἀσχημοσυγιῶν, φιλολογικῶν καὶ ἄλλων, πού μας περιβάλλουν» καὶ ἐξέθετε τὴν αἰσθητικὴν τῆς θεωρίαν καὶ τὴν πορείαν τῆς διὰ τῶν ἐξῆς ὅρων. «Ἐπωφελοῦμενοι ἀπὸ τὸ ποσὸν τῶν προσκεκτημένων γνώσεων, ἠνωμένων μὲ τὴν ἐδικὴν τῶν προσωπικῶν πείραν, οἱ decadents ἐπιδιώκουν τὴν προαγωγὴν παντὸς ὅ,τι αὐτῶν προηγείται: λεπτολόγοι παρατηρηταὶ τοῦ βίου, καὶ ψυχολόγοι συνειθισμένοι μ' ὄλα τ' ἀπόκρυφα τῆς καρδίας, ἐπεσώρευσαν δοκίμια καὶ ἐσηματίσαν ἐφ' ὅλων τῶν πραγμάτων δοξασίας ἀποκλειστικῶς ἐδικῆς των. Φανταστικοὶ διὰ τὴν προσωπικὴν αὐτονομίαν, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν νέαι συγγραφεῖς πού ἴπτονται εἰς τὸν ἀγῶνα ζητοῦν ἀρχηγὸν διὰ τὴν ἀκολουθήσουν, ὡς τὴν εὐρισκόμεθα εἰς τοὺς πρωτογόνους τῆς φιλολογικῆς χρόνου, μόναι αὐτοὶ καταφρονούντες τὰ χωρὶς τιμὴν ἴχνη, ἤρχισαν νὰ ὀδεύουν πρὸς κατὰκτησιν νέου Ἰδαμικοῦ.» Μετὰ τῶν χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων τῆς σχολῆς, τὸ ὅποιον δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν, ἦτο καὶ μία κἄποια εὐπρόσωπος περιφρόνησις τῆς γυναικῆς, κατὰ μᾶλλον καὶ ἦττον ἐπιτηθευμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβλεπον καὶ Ξεπεσμένοι» αὐτοὶ νὰ δίδεται θέσις πάρα πολὺ σπουδαία ὑπὸ τῶν προγενεστέρων φιλολογῶν.

Ἐν γένει ἡ θνησιγενὴς αὐτὴ σχολή—διότι σήμερον ἐκτὸς τοῦ Βερλαίν καὶ αὐτοῦ μὲ τὴν ὄρα του δὲν ἐπαγγέλλεται κανεὶς τὸν decadent—ἔγινε μήτηρ καὶ τροφὸς τῶν ἀπειραρίθμων συμβολιστικῶν λειτουργῶν πού κατέκλυσαν ἀπὸ κἀθε μερὶ τὴν Γαλλίαν, καὶ τῆς ὁποίας εἶναι προωρισμένος ν' ἀγνοῖ ὅποιος δὲν μπορεῖ ἐπιτοπίως νὰ παρακολουθῆ τὰ παρασκήνια τῶν περιφρόνων ἐκείνων ἀποδείπων των· καὶ ἂν ἐπιμένωμεν ἀκόμη εἰς ἐπυσωϊθεῖς λεπτομερείας τὸ κάνομεν ὡς παρακέντημα τῆς περιεργίας, ἀφοῦ ἴσα ἴσα τὴν ἐξωτερικὴν λατρείαν τῆς ἐκκλησίας των ἐπιβάλλουν οἱ Συμβολιστὰὶ μὲ τὴν ῥεκλάμαν εἰς τὴν φιλικὴν προσοχὴν τοῦ δημοσίου.

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ 1886 ἐνσκήπτει εἰς τὰ Παρίσια τὸνομα τοῦ J. Moreas ὡς ἰδρυτοῦ ἢ τοῦλάχιστον¹⁾ ἀνεγνωρισμένου ἀρχηγοῦ τῆς νέας σχολῆς τῶν Symbolistes. Γεννηθεὶς ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμος αὐτὸ γνωστός, κ. I. Παπαδιαμαντόπουλος στὰς Ἀθήνας, στὴν 15^η Ἀπριλίου 1856 ἐπέρασε μέρος τῆς νεότητός του εἰς Μασσαλίαν, ἐπειτα ἐταξίδευσεν εἰς Γερμανίαν, Ἑλβετίαν καὶ Ἰταλίαν, ἐπισκέφη πρώτη φορά τὰ Παρίσια στὰ 1872, ὅπου ἔμεινεν ὀλίγες ἐβδομάδες καὶ ἐγύρισε μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν στὰς Ἀθήνας ὅπου ἐξέδωκε τοὺς πρώτους ρομαντικούς στίχους του, συλλογὴν ἐπιγραφομένην «Ἐχιδναὶ καὶ Τρυγόνες», «Ἐτύχημα δ' ὄντως ὑπῆρξε, γράφει κἄπου ὁ κ. Μητσάκης, ὅτι ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ ἀνεχώρησεν ἐγκαίρως εἰς Παρισίους ὅπου ἐμορφώθη καταλλήλως καὶ ἀπέκτησεν ἰκανὴν φήμην, διότι ἂν ἔμεινεν ἐδῶ, κατὰ φυσικὴν συνέπειαν, ἐν τῇ ἀναλόγῳ ἐξελίξει τοῦ ταλάντου του, θὰ ἐφιλοδώρει βεβαίως ἡμῶς ἐν τῷ μέλλοντι,

1.) Ἡ ἀντιποίησις τοῦ τίτλου τοῦ ἰδρυτοῦ ἤγειρε σφοδρὰν πολεμικὴν ἐκμέρους τοῦ René Ghil, διεκδικῶντος τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ Συμβόλου καὶ καταγγέλλοντος σφετερισμὸν ζήνου θησαυροῦ, ὡς ἴδια του σχηματικὴ σχολὴ ἐκαλεῖτο Ecole symbolique et harmoniste.

εἴτε αὐτὸς εἴτε οἱ μιμηταὶ του: Γάτους καὶ Καναρίνα ἢ: Σεισουρήθρας καὶ Κροκοδείλους, ἢ: Σπίνους καὶ Ἰπποποτάμους καὶ ἄλλα τοιαῦτα τραγικὰ πράγματα» Ἄτοπος ἡ χαριτολογία τοῦ κλοῦ Καίροσκοπού. Ἦδη εἰς αὐτὴν τὴν συλλογὴν ἂν δὲν εὐρισκομεν ποιήματα ἄξια λόγου εὐρισκομεν ἡμῶς ἀπὸ κάτω ποιητῆν, καθὼς δὲν ἄργησε νὰ τὸ δείξῃ ἄλλοι, δυστυχῶς, ἢ παρ' ἡμῖν. Ἐκτὸς τῶν πρωτοτύπων του, μία ἀληθινὴ μετάφρασις τοῦ Erlkönig τοῦ Γκαίτε καὶ τῆς Ballade du désespéré τοῦ H. Murger ἂν δὲν μ' ἀπατῆ ἡ μνήμη μου (ἐπειδὴ δὲν ἔχω τόρα πρόχειρον τὸ βιβλίον του) ἐκέρυττεν φωναχτὰ πῶς θὰ ἔδινε μίαν παραπάνω μονάδα εἰς τοὺς δακτυλικούς ποιητὰς μας καὶ ὀλίγην τροφήν ἀκόμα εἰς τοὺς λυμιασμένους ἐκείνους πενήντα ἢ ἑκατὸν ἀνθρώπους πού ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ποίησίν μας. Ἴσως μᾶς ἐγνώρισε καλύτερα παρὰ ὅτι ἐμεῖς ἐκείνον καὶ ἔφυγε πραγματικῶς διὰ τὰ Παρίσια, διὰ τὴν μείνη ὀριστικῶς ἐκεῖ.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΦΙΛΗ

(Διήγημα πρωτότυπον.)

Ἄμα ἦρα τὸ κόκκινον τηλεγράφημα, πού ἔκλειε τόσῳ μαύρῳ καὶ σκοτεινῇ εἰδήσει, ἔριψα ὀλίγα ἀσπρόρουχα ἄτακτα μέσα ἰστὴ βαλίτσα μου, ἦρα ὅσα χρήματα εἶχα (καὶ εἶναι ἡ ἀλήθεια, πῶς ποτὲ δὲν ἔχει μεγάλα περισσεύματα ὁ ἄγαμος νέος) καὶ φόρεσα τὸ καπέλο μου.

Καὶ ἐνῶ σὺν ἀστραπῇ πήγαίνα καὶ ἐρχοῦμαι, μού ἐξέσχιζε τὰ στήθη πικρὸς στεναγμὸς καὶ ἔβρεχε τὸ πρόσωπό μου καυτερό δάκρυον.

Ἡ δυστυχισμένη ἡ Χαρίκλεια! Χήρα τόσῳ νέῃ! καὶ πῶς τὸν ἀγαποῦσε τὸν Στάμο! τί καλὸ παιδί! Πῶς ἀγαποῦσε τὴ μητέρα μου! ἐφιλοῦσε τὰ χεράκια τῆς κἀθε βράδυ· πρὶν μάλιστα νὰ φιλήσῃ τὸ μέτωπο τῆς Χαρικλείας. Τί καλὸς νέος! τί καλὸς σύζυγος! Πῶς θὰ τὸ ὑποφέρῃ αὐτὸ τὸ δυστύχημα ἡ ἀδελφή μου. Ἄχ! καὶ ἂν δὲν προφθάσω τὸ τραῖνο, ἴσως αὐτοκτονήσῃ! Ὁ αὐτοκτονήσῃ! ἂ μπά! καὶ ὕστερα τὰ παιδάκια τῆς, τὰ ξανθὰ παχουλά βαπτιστικά μου, Χερουβεῖμ! ἀληθινὰ Χερουβεῖμ! ἄχ, τὰ δυστυχισμένα τὰ ὄρφανά μου!

Αὐτὰ ἐσυλλογίζομαι ἐνῶ ἔπαιρνα εἰσιτήριο, αὐτὰ ἐσυλλογίζομαι μὲς στὸ τραῖνο, ἐνῶ αἱ ἄτακτα κινήσεις, ἐκλόνηζαν τὸ πτωχὸ κεφάλι μου, ὅπως ἡ φοβερὰ εἰδήσις ἐκλόνησε τὸ λογικὸ μου.

Καὶ ἡμῶς χθὲς ἡμῶν τόσῳ χαρούμενος! Ἐστὸ ξενοδοχεῖο τοῦ κήπου τῶν Μνηματῶν ἐφιλεψα τοὺς φίλους μου, γιὰ νὰ ἐορτάσω τὸν προβιβασμὸ μου. Ἐδοῦλεψα πιστὰ, μὲ πόσοι δουλεύουν πιστὰ χωρὶς ν' ἀνταμειφθοῦν! Εἶναι καλὸς ἄνθρωπος ὁ προϊστάμενός μου· δὲν θέλω λόγια. Δὲν λέγω, ἔχει καὶ τοὺς θυμούς του· μὰ ἐπὶ τέλους, ἕνας πού ἔχει τόσα χρήματα δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ κἀμῃ τὸν εὐγενῆ (δηλαδὴ νὰ πῆγῃ τὰ πᾶθη του) ἀκόμα καὶ μὲ τοὺς κατωτέρους του: Χωρὶς νὰ τοῦ ζητήσω αὐξήσει, χωρὶς τίποτε, μού εἶπε, ἀφοῦ ἀπίστευε ἀπὸ τὴν μύτη του τὰ γυαλιά του:

— Ἐγὼ ἐγέρασα, παιδί μου, καὶ δὲν εἶμαι καλὸς γιὰ τίποτε· σὲ παρακολουθῶ τόσα χρόνια καὶ κατὰλαθα πῶς εἶσαι ὁ ἄνθρωπος πού θέλω. Θὰ εἶσαι ἀπὸ τὴν πρωτομηνιὰ σύν-

τροφός μου στὰ κέρδη και στὲς ζημιές. Θέλεις; "Ετσι θὰ ξεκουραστώ και γὼ λιγάκι, δούλεψα τόσα χρόνια χωρίς νὰ ἡσυχάσω ποτέ.

Ἐσηκώθηκε και ἔκαμεν ἕνα γύρο μέσα στην κάμαρα, ἐνῶ τὰ δάκτυλά του πιό βιαστικά ἀπὸ τὸ συνειθισμένο, ἔπαιζαν τὸ ἠλεκτρικὸ κομπολόγι του.

Ἐγὼ δακρυσμένος ἤθελα νὰ φιλήσω τὰ χέρια του και τᾶσπρα του μαλλιὰ, μὰ σὰν νὰ κατᾶλαβε τὴν πρόθεσί μου, ἔφυγε βιαστικός και μοῦ εἶπε μὲ ἀγαθότητα:

— Κύριε συνέταιρε, καλὸ βράδυ.

Τὸ βράδυ γλέντι και καλὸ στὸν κήπο τῶν Μνηματῶν και ἐνῶ γλεντούσα συλλογίζομαι: τί δῶρα νὰ στείλω στὰ βαπτιστικά μου. Ποῦ νὰ ἤξευρα τί μαύρη συμφορά!! Ὡς τόσῳ τὴν εὐτυχία τὴν ἀγοράζει κανεὶς πολὺ ἀκριβὰ.

Ἐσὼ ἐπλησίαζα στὸ χωριὸ ἢ καρδιά μου ἐχτυποῦσε δυνατὰ. Τὸ σήμαντρο ἐχτυποῦσε λυπητερὰ και ἄκουσα νεκρῶσιμη ψαλμοῦδιὰ. Τὸ παιδί ποῦ ἐκρατοῦσε τὴ βαλίτσα μου, ἔβγαλε τὸ φέσι του, και γὼ πετάχτηκα σὰν τρελλός. Τὸ πλῆθος παραμέρισε και εἶδα τὸν Στάμο νεκρὸ, μὲ μία Παναγία στὰ χέρια του. Ἄχ, τὸν ἐφίλησα ὀλόψυχα, στὰ χεῖλη τὰ νεκρὰ, τὰ κρύα.

Ἐνοιώσα δυὸ χέρια νὰ μ' ἀγκαλιάζουν· ἦταν ο γέρος ὁ πατέρας τοῦ Στάμου. Θαρρεῖς τὸν ἐβαρύνανε σαράντα χρόνια πιό πολλὰ, τόσῳ ἔγερνε τὸ κουρασμένο του κορμί.

— Μὲ πρόλαθεν ὁ γυιὸς μου ὁ μονάκριβος, εἶπεν σπαρρακτικά, και ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Θαρροῦσα ὄνειρο καλὸ πῶς ἔβλεπα. Ὅταν τὴν ὕστερνή τὴ φικαριὰ ἔρριψεν ὁ νεκροθάπτης, μ' ἐσύρανε μὲ βίαν ἀπὸ τὸ μνήμα.

— Ἄχ, πῶς θὰ τὴν διῶ, ἔλεγα μέσα μου!

Στὰ μαῦρα μέσα, μοῦ φαινότανε πιό γλωμῆ ἢ ἀδελφίτσα μου.

Δὲν ἔκλαιγε, μόνον ἀπαντοῦσε ἀφηρημένα εἰς ὅσα οἱ γυναῖκες τῆς ἐλέγανε· ἕμα μὲ εἶδε, ἐπροσπάθησε νὰ σιωπήσῃ, μὰ ἔπεσε χωρίς θέλησι και δύνامي ἐπάνω στὸ σοφά.

Τί νὰ τῆς πῶ; τί λένε ἐπάνω στην τόση συμφορά! ἐσώπασα.

Ἐκρατοῦσα τὰ παγωμένα χέρια τῆς και ἐνοιώθα τοὺς σφυγμούς τῆς νὰ χτυποῦν ἀδύνατα ἀδύνατα.

Δὲν ἔκλαιγε. Ἦθελα νὰ τὴν ἔβλεπα νὰ κλαίῃ και νὰ λιποθυμᾷ, νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιὰ τῆς, ὅπως ἔκαμνε μὴ συγγενῆς τοῦ Στάμου.

Ἦ θεία μου ἔβαλε τὸ χέρι στὸν ὄμο μου και ἐγὼ ἐγύρισα πρὸς στὸ μέρος τῆς.

Ὅτε τρώγει οὔτε κοιμᾶται, τώρα τρεῖς βραδυές. Σήμερα μόλις τὴν κατώρθωσεν ἡ Οὐρανία νὰ πάρῃ λίγο ζουμί. Ἀλήθεια ἢ ἀδελφὴ σου ἔχει μὴ φίλη!! Θησαυρὸ ἀληθινὸ. Δὲν μετᾶειδα τέτοια σπλάχνα, τέτοια καρδιὰ ἀγγέλου.

Ἦ θεία ἔφυγε και ἐγὼ ἐγύρισα τὰ μάτια μου και εἰς τὰ δακρυσμένα ἐκεῖνα προσωπάκια, προσπαθοῦσα ν' ἀνακαλύψω τὴν σπανίαν φέλην.

Ὅλες μαυροφορεμένες, ἔλεγαν λόγια παρηγορητικά και μία κρατοῦσε ριπίδι και ἀείριζε τὸ γλωμὸ πρόσωπο τῆς Χαρίκλειας.

— Τώρα ποῦ γήρεψες, Χαρίκλειά μου, θὰ καταλάβῃς τί θὰ πῆ χρειὰ. Μάτια και στόματα εἶναι ὀλάνοικτα κατόπιν ἀπὸ τίς χῆρες. Νὰ μιλήσῃ κανεὶς πειράζει· νὰ γελάσῃ ἀμαρτία εἶναι, νὰ εὔγῃ νὰ πάρῃ ὀλίγον ἀέρα τὸν μακαρίτη πρόσβαλε.

Μία ποῦ ἐκάθητο σιμά μου, μέσα ἀπὸ τὸ μανδύλι ὅπου σκέπαζε τὰ μάτια τῆς, εἶπεν ὄχι πολὺ σιγά:

Ἐχει μοῦτρα και μιλεῖ ἢ ἀδιάντροπη! στραβὸς εἶναι ὁ κόσμος! πολὺ τίμησε τὸ μακαρίτη και πολὺ βίασταξε τὴ λύπη του.

Μιὰ γρηὴ ἔδωκε τὴν ιδέα τῆς: πῶς πρέπει σαράντα μέρες νὰ μὴ βγῆ οὔτε σὲ πόρτα οὔτε σὲ παραθύρι.

Κατόπιν ἄρχισε μία συνδιάλεξι γιὰ τὸ καπέλο τὸ πένθιμο και διὰ τὸ ὄφρασμα τοῦ φουστάνου· γιὰ τὸ τελευταῖον μάλλωσαν και δύο φοβερὰ παχειές, γιὰτὶ ἢ κάθε μιὰ ὑπεστήριζε και ἀπὸ ἕνα κατᾶστημα.

— Ἐσὺ πιὰ ὅλα τὰ ξεύρεις, εἶπεν ἢ παχύτερη, και ἢ φιλονεικία ἐσταμάτησε.

Ἦ ἀδελφίτσα μου οὔτε λέξι ἐλεγε και θαρρῶ πῶς οὔτε ἤκουεν ὄλ' αὐτὰ.

Ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ καταλάβω παιὴ εἶναι ἢ ἀληθὴς φίλη· ἔφεραν σὲ μαῦρα φλυτζάνια τὸν καφέ και τὰ στόματα ἄρχισαν τὸ τραγῆσιμα και δὲν ἔδιναν πιὰ οὔτε συμβουλές οὔτε ιδέες.

Τότε θυμήθηκα τὰ βαπτιστικά μου.

Ἦ Χαρίκλεια ποῦ ἐφαίνονταν τόσῳ ἀφηρημένη, ἕμα ἤκουσε τὴ φωνή μου ἐπετάχθηκε.

— Τὰ παιδιὰ... ἐψήθισα και πάλιν ἐγὼ.

Σηκώθηκε και τὸ ἀνάστημά τῆς ἐφαίνονταν διπλὸ μέσα στὸ μακρὸ ὀλόμαυρο φουστάνι. Ἄνοιξε μιὰ πόρτα δεξιὰ, περάσαμε ἕνα διάδρομο και ἐφθάσαμε στην τραπεζαρία. Ἄνέπνευσα. Μόνον ἢ τραπεζαρία δὲν εἶχε μαῦρα παραπετάσματα και μυρωδιὰ λιθινῶ.

Νέα κόρη ἦταν ἐξαπλωμένη ἐπάνω στὸ σοφά και ἐσφιγγε στην ἀγκαλιὰ τῆς τὸ μικρότερο βαπτιστικὸ μου· τὰ ἄλλα δυὸ ξανθὰ και ροδοκόκκινα σὰν ἀγγελάκια, καθούτανε ἐκεῖ σιμά και ἀνοιγαν τὰ ματάκια των πολὺ και ἐτέντωναν τ' αὐτὰ και τοὺς λαμούς των, διὰ νὰ ἀκούσουν τὸ παραμῦθι καλλίτερα.

Τόσον ἐνθουσιασμοὸν εἶχαν ποῦ δὲν ἄκουσαν τὰ βήματά μας· «Ἦρε τὸ βασιλόπουλο τὸ χρυσὸ παντοφλάκι τῆς Σταχτοπέπελης και ἔστειλε παντοῦ...»

Αὐτὰ ἔλεγεν ἢ κόρη ὅταν ἐγύρισε και εἶδεν ἐμένα· σηκώθηκε τροπαλή και προσπαθοῦσε νὰ σιάξῃ τὰ μαλλιὰ τῆς, ἐνῶ τὰ βαπτιστικά μου ἔτρεξαν ὅλα στην ἀγκαλιὰ μου και ὁ πονηρὸς ὁ Τοτὸς σκάλιζε τὴν τσίπη μου διὰ νὰ ἰδῆ τί τοῦ ἔφερα. Ἦ Χαρίκλεια ἐπῆρε τὸ μικρὸ στην ἀγκαλιὰ τῆς και τὸ ἐγλυκοφίλησε· εἶδε πικραμένη και τὰ ἄλλα δυὸ και εἶπε:

— Τὰ ὄφρανά μου!

— Τί θὰ πῆ ὄφρανα, ἠρώτησεν ὁ Τοτὸς.

— Τί θὰ πῆ; νὰ, ποῦ πέθανε ὁ χρυσὸς σας ὁ πατερᾶκῆς.

— Ἄ!! Χαρίκλεια! τόσῳ ἀγαπᾷς τὰ παιδιὰ σου ποῦ θέλεις νὰ τὰ πικράνῃς;

— Ὅχι, Οὐρανία, θέλω νὰ τὸν κλάψουν. Ἐκεῖνος τ' ἀγαποῦσε τόσῳ πολὺ τὰ παιδιὰ του, ποῦ τοῦ ταιριάζουν λίγα δάκρυα.

— Ἐλα σὲ κατᾶλαβα δὲν εἶσαι στὰ λογικά σου. Ἄφινέ με μοναχὴ και πῆγαινε μέσα. Ἐγὼ δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ τὰ θυσιάσω αὐτὰ τ' ἀγγελάκια γιὰ τὴν ιδιοτροπία σου.

Εἶπε κατὶ τι στὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια ἔτρεξαν και ἔλαβαν τὰς θέσεις των στὸ σοφά.

Ἦ Χαρίκλεια μ' ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι και ἐβγήκαμεν ἔξω· ἐνῶ περνούσαμε ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ διάδρομο μ' ἐσταμάτησε και εἶπε:

— Δὲν εἶνε ἄνθρωπος αὐτὸ τὸ κορίτσι. Ἄγγελος μοναχὸς εἶναι. Στην ἀρρώστια τοῦ Στάμου, οὔτε ἐνοιώσα πῶς ἔχω παιδιὰ και τώρα ἢ καυμένη ἂν και ἀγρυπνημένη ἔχει ὄρεξι

νά τὰ λέγη παραμύθια. Τὸ πρῶτ' ἐκάνε τὸ μπάνιο τους, τὰ ἐφόρεσε καθαρὰ φορέματα, τὰ ἔδωκε τὸ φαγητὸ καὶ τὰ περιποιεῖται σὰν ἀληθινὴ μητέρα.

Ἡ Χαρίκλεια ἐδάκρυσε.

* *

"Ἐγραψα τῆς οἰκοκυρᾶς μου, γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ ἕνα ὀλόκληρο διαμέρισμα. Βέβαια, θὰ τὴν πᾶρω μαζί μου τὴν ἀδελφή μου, στὴν Πόλι. Τί νὰ κάμῃ ἐδῶ μοναχὴ καὶ ξένη.

Πῆγα στὸ πατρικὸ σπῆτι τοῦ Στάμου. Τί ἀπελπισία καὶ ἐκεῖ μέσα! Ἐγύρισα ὅλο τὸ Διδυμότεργο καὶ πῆγα ἀκόμα μιὰ φορὰ στὸν τάφο τοῦ Στάμου.

Παραμέρισα διότι εἶδα τὴν ἀδελφίτσα μου νὰ προχωρῇ ἤσυχα ἤσυχα σὰν φάντασμα.

Πόσα τοῦ εἶπε τοῦ νεκροῦ, πόσα δάκρυα ἔχυσε. Τὸν ἀγκαλοῦσε πολὺ.

Ἄγαποῦν ἀπὸ καμμιὰ φορὰ καὶ οἱ γυναῖκες· δὲν εἶναι ὅλαις σὰν ἐκεῖναις τῆς παιγι-
διάρας γάταις τοῦ Σταυροδρομοῦ, ποῦ γεννήθηκαν γιὰ νὰ τυραννοῦν τοὺς ἀνδρες.

Ἡ Οὐρανία ἐτοιμάζε ὅσα χρειάζονταν, γιὰ τὴν ἀναχώρησι. Τίποτε δὲν ξεγνοῦσε, τίποτε δὲν παρέβλεπε. Τὰ παιδιὰ ἔτρεχαν κατόπιν τῆς καὶ ἐκεῖνη εὕρισκε γιὰ ὅλα ἕνα καλὸ λόγο καὶ ἕνα παιγνιδάκι· ἂν τὸ μικρὸ, ὁ Κωστάκης, ἔλκυε, τὸ ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά τῆς, τὸ γλυκοφιλοῦσε καὶ ἀφοῦ τὸ μέρινε, ἀρχίζε πάλι τὴν ἐργασία τῆς.

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς τῶν δύο φίλων, ἦτο πολὺ συγκινητικὸς. Ἡ Οὐρανία δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀφίση ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς τὰ παιδιὰ. Ἐκλαυσε, ἐκλαυσε, ἐκλαυσε.

— Πότε θάρη ἡ Οὐρανία; ἔλεγαν τὰ βαπτιστικά μου λυπημένα.

— Γιατί δὲν ἔρχεται; ἔλεγαν μὲ κλάματα καὶ ἡ καλὴ φίλη δὲν ἐλησμονεῖτο.

* *

Ὡς τὴν ὥρην δὲν παντρεύτηκα, εἶχα ἕνα φόβο ἀλλόκοτο γι' αὐτὰ τὰ εὐμορφα πλα-
σματάκια, ποῦ ὀνομάζονται γυναῖκες. Μὰ τώρα... ἄλλαξα ἰδέα. Φαντάζεσθε πῶς ἡ Οὐρα-
νία, ἡ ἀγγελικὴ φίλη, θὰ γείνη σύζυγος κακῆ; Ἡ πικραμένη ἀδελφή μου, θὰ εὕρῃ παραγοριὰ,
τὰ βαπτιστικά μου τὴν παλαιὰν χαρὰν των καὶ ἐγὼ — ἄς τὸ πῶ — τὴν εὐτυχίαν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ARDEL

Ἐπεκλήθη, καθ' ἣν στιγμὴν ὅπισθεν κάποιος ἔλεγε δακτυλοδεικτῶν αὐτόν.

— Ναὶ εἶναι ὁ Ροβέρτος Νωρῆς, ὁ συγγραφεὺς μ' αὐτὴν τὴν νέαν μαζί.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀντελήφθη κατὰ τὴν διάβασίν τῆς τῶν λόγων τούτων καὶ παροδικὴ λάμψις
εὐχαριστήσεως διήλθε τοὺς φωτεινοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς. Συνειδημένη νὰ ζῆ ἐντὸς τοῦ κόσμου τῶν

γραμματῶν, περικυκλωμένη ἀπὸ ἀνθρώπους κατέχοντας ἕνα αἰονόδηποτε γνωστὸν ὄνομα, ἐνη-
σμενίζετο ὑπερβολικὰ ἐν τῇ γυναικείᾳ αὐτῆς ματαιότητι, ν' ἀναπνέῃ τ' ἄρωμα λιθάνωτου
τινος κολοκαίας, ἔστω καὶ ἂν τοῦτο δὲν ἔκκειεν δι' αὐτήν.

"Ἄλλως τε τῆς ἤρεσε πολὺ αὐτὸς ὁ Ροβέρτος Νωρῆς, ἐξάδελφος τόσο μακρυνὸς ὥστε,
μὰ τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἐχρειάζετο κάποιε δόσεις ὑπομονῆς διὰ νὰ καθορισθῇ μεταξύ των βαθμὸς
τις συγγενείας. Ὅπως δὲ ἦσαν παλαιοὶ γνώριμοι. Ἄλλοτε μάλιστα ἐκ τῶν ἐπέτρεπε
θὰ τῆς ἐζήτει νὰ φέρῃ τὸνομά του, καθόσον εἶχε σφοδρότατα ἐρωτευθῆ αὐτῆς· ἀλλὰ τότε δὲν
ἀπήλασε ἀκόμη καμμιὰ καθιερωμένην δόξαν καὶ, τὸσον μόνον, ἐθεωρεῖτο ὡς συγγραφεὺς πολὺ
καλὰ προικισμένος, καὶ ζητῶν τὸν δρόμον του εἰς τὸ μυθιστόρημα, καθὼς λέγομεν. Τιοιουτοτρό-
πως ποτὲ δὲν ἐπρόσεξεν εἰς αὐτὸν οὔσα κατὰ βᾶθος φύσεως φιλοδόξου. Καὶ συνῆψε τὸ λαμπρὸν
συναικίσιον πρὸς τὸ ὅποιον τὴν εἴλκυσε ἡ ἀκέραιος ματαιοδοξία τῆς, ἐσημάδευσε τὸ χαρτὶ
τῆς ἀλληλογραφίας τῆς μὲ τὸ στέμμα τοῦ κόμητος, κατεῖχεν ἐν ἀπὸ τὰ λαμπρότερα οἰκήματα
τῶν Παρισίων καὶ ἱκανοποίησε τὰς μᾶλλον δαπανηρὰς φαντασιοπληξίας τῆς, καὶ τοῦτο γενο-
μένη σύζυγος ἐνὸς τελείου μηδενικοῦ, ἐγνωστοῦ καὶ βιαίου ἀνδρός, ὁ ὅποιος εἰδείχθη πρὸς αὐτὴν
κατὰ τὴν διάρκειαν ὁκτῶ ἐτῶν κάκιστος σύζυγος, ποῦ τῆς ἔκαμε τὸ πολυτιμότερον δῶρον καθ'
ἣν ἡμέραν ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν τῆς χηρείας.

Ἀπὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν ἔζη τὸν νέον τοῦτον βίον ὁ ὅποιος τῆς ἐφαίνετο χαριτωμένος· καὶ ἀπὸ
ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐτρέφετο μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Ροβέρτος Νωρῆς, καταστάς ἐνδοξος πλέον,
θ' ἀντικατέστησε πολὺ προσηκόντως τὸν κόμητα Δεβιάν. Πράγματι τριακονταπενταέτης εἶχε
φήμην τὴν ὅποιαν συγγραφεὺς μὲ τάλαντον—ἀπόμαχοι ἐν τῇ φιλολογίᾳ—δὲν ἦσαν προωρισμένοι
νὰ γνωρίσουν· καὶ ἦτο μέγα προσὸν τοῦτο κατὰ τὰς βλέψεις τῆς Ἰσαβέλλας, ἥτις ἐκυμαρ-
χεῖτο πάντα ἀπὸ τὴν ἔμφυτον ἀνάγκην νὰ θέλῃ νὰ κάμῃ ἰδικόν τῆς ὅτι οἱ ἄλλοι δὲν ἦσαν εἰς
θέσιν ν' ἀποκτήσουν· τί ἦτο ἡ παρουσία ἐνὸς διασημοῦ ἀνδρός εἰς τὸ σαλόνι τῆς παρ' ἀπλῶς
ἕνα κόσμημα, ἕνα σπάνιον κομψόσυνημα, εἶδος, οὕτως εἶπεν, ἀνεκδότου φορέματος; Ὁ δὲ
Ροβέρτος τῆς ἤρεσε τοσούτου μᾶλλον· καθόσον εἶχε τὴν φήμην ὅτι ὑπῆρξεν ἀνεπηρέαστος—ἐκ-
τοτε—ἀπὸ πᾶσαν γυναικείαν ἰσχύν, καὶ ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν ὡς ἀνθρώπος ἀποφασισμένος νὰ μὴ
ἀνακινήσῃ τὸ παρελθόν.

Πράγματι τὴν ἐπισκέπτετο συχνότατα καὶ εἶχε διακριτικὴν θέσιν εἰς τὸν κύκλον τῶν
στενῶν φίλων· χάρις εἰς τὰ δικαιώματα τῆς συγγενείας τὴν συνώδευεν εἰς τὰς μικρὰς ἐκδρο-
μάς, τὰς ὅποιας ὁ καλὸς κόσμος ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ὑψηλοὺς του, εἰς τὰς ἐπισκέψεις τῶν παν-
τοίων ἐκθέσεων καὶ τὰ τοιαύτα. Καὶ ὅταν ὑπῆρχε συναναστροφή παρ' αὐτῆς οἱ προσκεκλημένοι
ἠδύναντο νὰ εἶναι βέβαιαι ὅτι θὰ διακρίνωσι παρ' αὐτῆς ἐν τῇ φάλαγγι τῶν ἀνδρῶν τὸ ὑψηλὸν
παραστήμα τοῦ Ροβέρτου Νωρῆ, τὸ μελαγχρινόν του πρόσωπον, τὸ εὐρύ του μέτωπον κάτω
ἀπὸ τὰ καστανά του μαλλιά, κοντὰ κομμένα, τοὺς φωτεροὺς του ὀφθαλμοὺς μέσα ἔς τὸ βαθου-
λὸν κοίλωμά των, μὲ βλέμμα διαπερατικόν, ρεμβόν, ζητητικόν· τὸ πυρρωνικόν του καὶ εὐφυὲς
μειδίσμα, ἐξαλειφόμενον ἄφηνε εἰς τὸ στόμα του μίαν ἔκφρασιν μελαγχολικῆς ἀποκαρώσεως.

Ἦρχετο λοιπὸν συχνὰ εἰς τῆς Κας De Vianne· μόνον ὅτι ὑπῆρχον ἔς τὰ Παρίσια καὶ
πολλὰ ἄλλα σαλόνια ὅπου ἐσύχναζεν ἐπίσης· ἀλλὰ τὸ ἀναμφισβήτητον τοῦτο γεγονός δὲν
ἐτάραζε διόλου τὴν Ἰσαβέλλα· μὲ τὴν ὀλίγην τῆς γνώσιν ἔκρινεν ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲν εἰμποροῦσε
νὰ τῆς κρατῇ πάντα μνησικακίαν διὰ τὸ παρελθόν, διότι ἦτο ἀνδρας, καὶ αὐτὴ ἦτο παρὰ
πολὺ ἐπαγωγός, ὅπως τῆς τὸ ἐδίδαξεν ἡ πεῖρα. Διὰ αὐτοὺς τοὺς λόγους εἶχεν ὀρκισθῆ καθ'

ἐαυτὴν νὰ τὸν κάμῃ ὅπως τῆς προσφέρει ὄνομα, καταφρονηθὲν ἄλλοτε, ἀνάμνησιν τὴν ὁποῖαν ἤξει νὰ τὸν κάμῃ νὰ λησμονήσει.

Διατρέχουσα λοιπὸν τὸν κῆπον ἐν συνοδείᾳ του, μόλις προσεῖχε μ' ἀφρημένον βλέμμα εἰς τὰ ἔργα τὰ ὅποια τῆς ὑπεδείκνυε. Ἐφλυάρει, γελαστή, ζωηρά, εὐρίσκουσα λέξεις δηκτικὰς, κεντωμένη ἀπὸ τὴν ἰδέαν ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μ' ἓνα φοβερὸν καὶ θαυμαστὸν παρατηρητὴν τῆς γυναικείας φύσεως. Ἐπειτα, αἰφνιδίως τὸν ἠρώτησε :

— Καὶ τί γράφεις τώρα, Ροβέρτε, διὰ νὰ συνεχίσῃς τὴν μεγάλην σου ἐπιτυχίαν τοῦ τελευταίου χειμῶνος;

Συνέσπασεν ἑλαφρὰ τὰς ὀφρῦς του. Ἐκτὸς τοῦ σπουδαστηρίου ἦτο ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων.

— Τί γράφω; τίποτα, ἀπολύτως τίποτα· κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας τοῦ θέρους μὲ καταλαμβάνει τοῦ χειριστοῦ εἶδους νωθρεία. Ἄλλως τε μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐργασθῶ εἰς τὰ Παρίσια κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἣτις εἶναι ἀληθινὴ ἀναπαράστασις τῆς σαρακοστινῆς περιόδου, πλήρης μουσικῶν συμφωνιῶν, χορῶν καὶ ἄλλων ποικίλων διασκεδάσεων. Καὶ ἔτσι παρητήθη τῆς ἐλπίδος ν' ἀρχίσω νέαν ἐργασίαν καὶ θέλω ν' ἀναχωρήσω...

— Ἀποφασιστικῶς; εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, τῆς ὁποίας τὸ μέτωπον διηυλόκωσεν αἰφνιδίως πτυχὴ τις· δὲν παραιτεῖσαι λοιπὸν ἀπὸ τὰς προθέσεις σου ἐξοχῆς προώρου; Καὶ λογαριάζεις νὰ μεταβῆς;

— Εἰς τὰς ὄχθας τῆς Λεμάν, χωρὶς ἄλλο· ἐὰν ἠκολούθουν τὴν μῆλλον ἐνδόμυχόν μου ἐπιθυμίαν θὰ ἀνεζήτουν εὐθύς τὸ πλέον μακρὸν καὶ ἐρημικὸν μέρος τοῦ εἰμποροῦσε νὰ γίνῃ. Ἄλλὰ πρέπει νὰ ἐπωφεληθῶ τῶν διακοπῶν μου αὐτῶν. Πρέπει ἐν πρώτοις νὰ πάγω νὰ σπουδάσω μερικὸς τύπους ξένων οἱ ὅποιοι θὰ εὐρίσκονται ἀναπορεύκτως εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, οἰκοτροφεῖα καὶ κάθε εἶδους καταλύματα τῶν ὁποίων βρῆθαι ἢ Ἐλβετία.

— Τί τύπους ἠρώτησε περιέργως ἡ Ἰσαβέλλα;

Ἐγέλασε μ' ἐκεῖνο τὸ μισθὸ χαμόγελο, τὸ ἀδιόριστον, τὸ ὁποῖον σ' ἄφηνε πάντοτε ν' ἀμβολήσῃς ἀν' ἡμετέρας ἢ ὄχι.

— Ἐὰν σὰς εἶπω τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ ἐπόθουν ὑπερβολικὰ νὰ συναντήσω, θὰ γελάσετε καὶ θὰ μ' εὔρετε πολὺ ρομαντικόν... Καὶ ὅμως ὁ θεὸς τὸ ζεύρει αὐτὸ θὰ ἦτο μομφὴ τῆς ὁποίας δὲν εἶμαι ἄξιος! Ἦθελα νὰ γνωρίσω μίαν ἀληθινὴν κόρην, ἐπειδὴ δὲν ἐνθυμούμαι νὰ ἔχω ἰδῆ ἀπὸ τῶν... προϊστορικῶν χρόνων.

Ἐκ νέου τὸ μέτωπον τῆς Ἰσαβέλλας συνεσπάρθη ἑλαφρῶς.

— Ροβέρτε, ποῖα ἐξομολόγησις!... Καὶ λοιπὸν πῶς θὰ χαρακτηρίσῃς τὰς κλιῶς ἀνατεθραμμένας νέας, τὰς ἐχούσας μητέρας φρονίμους, παιδαγωγούς, καθηγητάς, παραδόσεις, μαθήματα, καὶ τῶν ὁποίων δείγματα θὰ συναντήσῃς εἰς τὰς σοβαρὰς οἰκίας ὅπου συγχάζεις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν;

Ὁ Ροβέρτος ἤρχισε νὰ γελά.

— Αὐτὰ τὰ δείγματα εἶναι ἐλεφάντινοι πυργίσκοι τοὺς ὁποίους οἱ ἄπιστοι τοῦ εἶδους μοῦ δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ πλησιάσουν. Οὕτως, καθὼς τὸ λέγετε, εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν μητρικὴν ἐποπτείαν καὶ ἂν εἶχα τὴν δυστυχίαν νὰ δεῖξω καμμίαν προσοχὴν εἰς τινὰ ἐξ αὐτῶν θὰ διατρέξω εὐθύς τὸν κίνδυνον νὰ μ' ἀποδώσουν παντοειδεῖς προθέσεις γάμου. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἄλλας νεάνιδας τὰς fin de siècle, κατὰ τὴν καθιερωμένην φράσιν, αἱ ὅποια ἔχουν φέρισμον γυναικῶν, ἀναλόγους ἐκφράσεις, ἀνάμνηστον θρασύτητα καὶ εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν

κατέχουν καρδίαν, ὀρθοκλμούς καὶ μειδιήματα κοκκέτας, μοῦ προξενοῦν ἀπλούςτατα φρίκην!

— Ροβέρτε τί αὐστηρὸς ἠθικολόγος ποὺ γίνεσθε ὅταν μὴ φορὰ ἀρχίσετε! Γιατὶ τόσο πολὺ τᾶχετε μὲ τὰς δυστυχεῖς μας νεάνιδας τοῦ κόσμου;

— Διότι εὐρίσκω ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ χαριτωμένα πλάσματα, κομψά, νόστιμα ὅσον ἐνδέχεται, καλλωπισμένα μ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς καλαισθησίας ὡσὰν πολῦτοιμοὶ κούκλαι, παίζουν πρόσωπον, ποὺ δὲν εἶναι διόλου ἐδικὸ των καὶ τὸ δολοφονοῦν κυριολεκτικῶς γενόμεναι γελοῖαι... Πιθανῶς ἐπειδὴ εἶμαι δυστυχὴς ἄνθρωπος χαρακτηρὸς ἀρετὰ μπερδεμένου, ἀγαπῶ παρα πολὺ τὴν ἀπλότητα, δυνάμει τοῦ νόμου τῆς ἀντιθέσεως. Θὰ ἦτο περιέργων καὶ νόστιμον νὰ σπουδάσῃ κάνας τὴν φύσιν νεαρῆς κόρης πολὺ ἀγνής, πολὺ εἰλικρινούς, πολὺ ἀκάκου.

Ὁ Ροβέρτος ἐστάθη ἓνα λεπτόν καὶ ἔπειτα ἐτελείωσε οὕτως μὲ κινημένον τὸ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ ζητήματος τὸ ὁποῖον ἠγγίξε.

— Ἐπειδὴ εἰς τὰ Παρίσια μία τέτοια μελέτη δὲν μοῦ εἶναι καθόλου δυνατὴ, θὰ τὴν δοκιμάσω εἰς τὴν Ἐλβετίαν, ἐπὶ τῆς ξένης παροικίας· θὰ ἔχω περισσότερὰν βεβαιότητα νὰ συναντήσω ἓνα πρωτότυπον χαρακτήρα· πιθανὸν ἐκεῖ κάτω ν' ἀνακαλύψω καμμίαν ταιαύτην γυναικείαν φύσιν ἢ ὁποία νὰ μὲ διδάξῃ καὶ μὲ καταστήσῃ ἐνήμερον περὶ τῶν ἐντυπώσεων αἰτίνας διέρχονται ἀπὸ μίαν ψυχὴν ἀληθινὰ παρθένον.

Ἡ Ἰσαβέλλα δὲν ἀπεκρίθη. Ἡ ἀναχώρησις, ἀποφασισμένη πλέον, τοῦ Ροβέρτου τὴν ἐξώργιζε ὡς ἀτομικὴ ἀποτυχία· ἤθελε νὰ ξανακερδίσῃ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος τόσο τὴν ἀγάπησεν ἄλλοτε· καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀνέπτυσσε ὅλα τὰ πανίσχυρά της θέλγητρα. Καὶ ἤδη ἠσθάνετο πάλιν ἐκεῖνον ἀνυπότακτον, κύριον τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ μὲ στερορὰν τὴν θέλησιν ἀποτασσόμενον ἀπὸ τὴν κυριαρχίαν, ποὺ ἤθελε νὰ ἐπανακτήσῃ ἐπ' αὐτοῦ. Τὸν ἐγνώριζε καλὰ ὡς χαρακτήρα ἀνεξάρτητον καὶ ἀποφασιστικὸν διὰ νὰ δοκιμάσῃ νὰ τὸν κάμῃ νὰ παρατήσῃ τὰ σχέδια τῆς ἀναχωρήσεώς του καὶ εἶπε μόνον μ' ἓνα τόνον ἑλαφρῶς εἰρωνίας.

— Καὶ ποῦ θὰ πάτε νὰ ζητήσετε τὴν ἰδανικὴν σας νεάνιδα;

— Δὲν ξέρω ἀκόμη... Εἰς τὴν Λωζάνην ἢ ἄλλαχοῦ εἰς αὐτὸ τὸ διαμέρισμα· αἱ ὄχθαι τῆς λίμνης εἶναι ἀκόμη προσιτὰ αὐτὸν τὸν μῆνα καὶ χωρὶς ζέστην καὶ χωρὶς Παρισινούς. Πιθανὸν νὰ κατασταλάξω εἰς τὸ Vevey.

Ἄστραπὴ ἱκανοποιήσεως διέτρεξε τὸ βλέμμα τῆς Ἰσαβέλλας.

Τὸ Vevey ἦτο κοντὰ εἰς τὸ Βιζάν, καὶ τῆς ἦτο τόσον εὐκαλὸν νὰ ἐτοιμάσῃ μίαν ἐξοχὴν εἰς τὴν πολίχνην αὐτὴν τῶν λουτρῶν. (Ἔπεται συνέχεια.)

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ῥώσσοι ἰατροὶ ἐφάντασθη νὰ χρησιμοποιήσῃ διὰ τὰς καυτηριάσεις του τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας τὰς ὁποίας συγκεντρῶναι δι' ἰσχυροῦ φακοῦ, καθ' ὃν τρόπον εἰς τὰ πειράματα τῆς διασκεδαστικῆς φυσικῆς ἀνάπτουν τὴν ὕσκαν. Ὡς φαίνεται ἡ μέθοδος αὕτη ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ καταπαύῃ τοὺς πόνους ἅμα ὡς λίγη τὸ πείραμα. Ἐκτὸς δὲ τούτου αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες θὰ ἔχουν καὶ εἰδικὴν χημικὴν ἐπενέργειαν, τῆς ὁποίας τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ὁ ἐρεθισμὸς τῆς δράσεως τοῦ ἰστού, ὅστις ἐπιφέρει οὕτω τὴν ταχείαν του ἀνασκευήν. Ἰδοὺ λοιπὸν νέα ἰατρικὴ τὴν ὁποίαν δικαίως ἡλιοθεραπείαν ἢ ἡλιακὴν φωτοθεραπείαν δυνάμεθα ν' ἀποκαλέσωμεν.

Τρεῖς σκέψεις.

.. — Ἡ φαιδρότης εἶναι μήτηρ ὄλων τῶν ἀρετῶν (Γκαίτε.)

.. — Δι' ἀσθένειαι τῆς ψυχῆς εὐρίσκουν περισσοτέρους ἰατρούς διὰ τὰς μελετοῦν παρά νοσοκόμους διὰ τὰς περιθάλπουν. (G. M. Valtour.)

.. — Ἐν γένει ὁ ἄνθρωπος εἶναι γεννημένος διὰ τὰς μέσας καταστάσεις· οὔτε ὁ πυκνὸς ἀήρ τῶν χαμηλῶν μερῶν οὔτε ὁ ἀραιωμένος αἰθὴρ τῶν ὑψηλῶν στρωμάτων τοῦ ἀεριοῦ. (ὁ αὐτός).

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Νεαρά ὄσον καὶ ἐκκεντρικὴ Ἄμερικανὴ ἐπιθυμοῦσα ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰς ὑψηλότερας κορυφὰς τοῦ Λευκοῦ Ὄρους, παρέλαβεν ὁδηγὸν ἰκανώτατον ὅστις πραγματικῶς μετὰ πολλὰς δυσχερεῖας τὴν ἀνέβησεν εἰς τὴν ὑψηλότεραν κορυφὴν αὐτοῦ. — Παραπάνω! φωνάζει ἕξαφνα ἢ νέα πρὸς τὸν ὁδηγόν. — Ἀλλὰ τί ἐννοεῖται, Δεσποινίς; εὐρισκόμεθα εἰς ἀνυπέροχτον ὕψος, 4810 μέτρα. — Ἐγὼ σοῦ λέγω ὅτι θελιῶ ν' ἀναβῶ ὑψηλότερα. — Ἄλλ' ἀδύνατον! Ἐλα Χριστέ μου! — Ἀλλὰ δυνατώτατον καὶ σοῦ τὸ ἀποδεικνύω ἀμέσως, προσθέτει μετὰ θαυμαστῆς ψυχραμίας καὶ ἐπιθέσασα αἰφνὴς τὰς γείρας ἐπὶ τῶν ὤμων του, εὐρίσκεται δι' ἐνὸς τινάγματος ὀρθία ἐπ' αὐτῶν!

Ὁ Κ. Χ... ἐνυμφεῦθη πρὸ μικροῦ ἰσχυροτάτην κόρην ἀλλὰ μὲ παχυτάτην προῖκα.

— Μὰ πῶς τὰπεράσεις ἐπὶ τέλους, τὸν ἐρωτᾷ εἰς τῶν φίλων του, ἐσὺ ποῦ πάντα ἔλεγες πῶς θὰ μείνῃς ἄγαμος; καὶ μάλιστα μ' αὐτὸ τὸ κορίτσι ποῦ 'ναι πετὰ καὶ κόκκαλο μονάχα.

— Ἐ φλε μου! ὅταν σὲ φέρει ὁ διάβολος στὰ στενὰ τί δὲν κάνεις! Φαντάσου νάχῃς πεντακόσας λίρες χρῆσι, καὶ πεντάρια γιὰ τὰ πληρώσης. . . .

— Ἐ! καλὰ! κατὰλαβα, εὐρήχης: σανίδα σωτηρίας. . .

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. — Πολλὰς συμβουλάς δι' ἐπιστολῶν καὶ προφορικῶς λαμβάνομεν περὶ μεταρρυθμίσεων. Ἐκτιμῶμεν δυνάτως τὰς καλὰς προαιρέσεις καθ' ὅσον ἄλλως τε ἔχομεν ὡς ἀρχὴν ὅτι πᾶν περιοδικὸν ἀνήκει ὄχι μόνον εἰς τοὺς συντάκτοντας ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ δημόσιον, δι' ὃ εἶναι προωρισμένον καὶ τοῦ ὅπου τὴν γνώμην κατὰ τὸ ἐνὸν θὰ λαμβάνομεν πάντοτε ὑπ' ὄψιν καὶ εὐχαρίστως. Μόνον ὀλίγον καιρὸν ζητοῦμεν.

Τῇ Δεσποσύνῃ Θ. — Παιήματα; θὰ ἔχομεν βεβαίως ὄχι ὅμως καὶ κατὰλληλα διὰ ν' ἀπαγγέλωμαι ἀπὸ μαθητρίας. Χαίρομεν ὅμως ὅτι μᾶς δίδεται εὐκαιρία νὰ σᾶς συστήσωμεν ὡς τιαυτὰ τὴν «Κιθῆραν τῶν παιδῶν» τοῦ καλοῦ ἡμῶν συναδέλφου κ. Ι. Π. Ἰωαννίδου, ἀριστοῦργημα μικρὸν εἰς τὸ εἶδος του, περὶ τοῦ ὅπου ἀναλυτικὴν βιβλιογραφίαν θὰ εὑρετε εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον μας.

Τῷ φίλῳ Γ. Κ. — Εἰδοποιήσεις δὲν ἔχομεν διὰ πολλοὺς λόγους. Χάρις ὅμως εἰς τὰς πολλὰς ἡμῶν σχέσεις δυνάμεθα νὰ δίδωμεν ὅλας τὰς πληροφορίας, τὰς ὅπου εἰς ἐπιστολῆς θὰ μᾶς ἐξήτουν αἱ συνδρομηταὶ ἡμῶν.

— Ἡ «Φιλολογικὴ Ἠχώ» ἐκφράζει τὰς θερμότερας τῆς εὐχαριστίας εἰς τὰς ἐφημερίδας «Ἐπιθεώρησιν», «Ἀνατολικὸν Ἀστὲρα» καὶ «Νεολόγον» διὰ τὴν καλωσύνην ἣν ἔσχον νὰ τὴν παρουσιάσωσιν εἰς τὸ κοινὸν μὲ τόσα πρόθυμα καὶ εὐνοϊκὰ συστατικά.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον

Περὶ θεολογίας τοῦ Αἰσχύλου ὑπὸ τοῦ κ. Γρηγ. Κακάβα. — Ὅρα διήγημα τοῦ Guy de Maupassant.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΑΑ. — Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι δύναται ὁ λόγος νὰ δικαιοθῇ εἰς σπουδαῖον καὶ ταπεινὸν καὶ εἰς ἕκαστον τούτων ἀρμύζει ἰδιαιτέρον λεξικὸν καὶ ἰδιαιτέρα γραμματικὴ, εἰνὲ τὸ ἀστειότατον τῶν ἀποφρημάτων τῆς γλωσσικῆς ἡμῶν πρωτοτυπίας. (Ε. Ροῖδης).

Ὅπως, ὁ Πετράρκας οὔτω καὶ ὁ Ραγκαβῆς θελεῖ ἐπιζησεὶ ὄχι διὰ τῶν ἔργων του ἀλλὰ διὰ τῶν παρέρργων του. (ὁ αὐτός).